

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 17. júla 2008^{*}

Vo veci C-71/07 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 8. februára 2007,

Franco Campoli, bývalý úradník Komisie Európskych spoločenstiev, bydliskom v Londýne (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: G. Vandersanden, L. Levi a S. Rodrigues, advokáti,

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Joris a D. Martin, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

^{*} Jazyk konania: francúzština.

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Arpio Santacruz a I. Šulce, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia L. Bay Larsen, K. Schiemann, P. Kūris a C. Toader (spravodajkyňa),

generálny advokát: P. Mengozzi,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 8. apríla 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním pán Campoli navrhuje zrušiť rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločností z 29. novembra 2006, Campoli/Komisia (T-135/05, Zb. VS s. I-A-2-297 a s. II-A-2-1527, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým bola zamietnutá ako čiastočne neprípustná a čiastočne nedôvodná jeho žaloba o neplatnosť výplatných listín dôchodku od mája do júla 2004, keďže sa v nich po prvýkrát uplatnil opravný koeficient vypočítaný protiprávnym spôsobom v závislosti od priemerných životných nákladov v jeho krajine bydliska, a nie ako predtým na základe životných nákladov v hlavnom meste tejto krajiny.

I — Právny rámec

- 2 Článok 82 ods. 1 druhý pododsek Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločností v znení platnom pred 1. májom 2004 (ďalej len „starý služobný poriadok“) stanovuje, že na dôchodky sa uplatňuje opravný koeficient určený pre krajinu v rámci Spoločností, v ktorej príjemca preukáže svoje bydlisko.
- 3 Keďže žiadne osobitné ustanovenie starého služobného poriadku neurčovalo metódu výpočtu opravného koeficientu uplatniteľného na dôchodky, v praxi sa uplatňovali opravné koeficienty vypočítané pre odmeny úradníkov v službe na základe článku 64 prvého odseku a prílohy XI tohto služobného poriadku, teda podľa metódy, ktorej úlohou je zabezpečiť rovnakú kúpnu silu pre úradníkov bez ohľadu na miesto výkonu práce. Táto metóda odrážala priemerný rozdiel medzi životnými nákladmi typického úradníka v hlavnom meste krajiny, kde vykonáva svoju prácu, a životnými nákladmi

v Bruseli (Belgicko) (ďalej len „metóda hlavného mesta“). Pokiaľ ide o osoby na dôchodku, referenčný prvok bol stanovený na základe životných nákladov v hlavnom meste krajiny bydliska v porovnaní so životnými nákladmi v Bruseli.

4 Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 z 22. marca 2004, ktorým sa mení a dopĺňa Služobný poriadok zamestnancov Európskych spoločenstiev a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev (Ú. v. EÚ L 124, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 130), zaviedol rozsiahlu reformu starého služobného poriadku. Jedna zmena, ktorú prinieslo toto nariadenie, sa týka zrušenia opravných koeficientov uplatňovaných na dôchodky s účinnosťou od 1. mája 2004.

5 Na účely odôvodnenia sa v odôvodnení č. 30 nariadenia č. 723/2004 uvádza:

„Následkom prehlbujúcej sa integrácie Európskej únie a skutočnosti, že dôchodcovia si môžu voľne zvoliť miesto svojho trvalého pobytu v Európskej únii, spôsobili zastaranosť systému opravných koeficientov pre dôchodky; tento systém súčasne spôsobil problémy, pokiaľ ide o miesto trvalého pobytu dôchodcov, ktoré treba vyriešiť; tento systém by sa preto mal zrušiť s dostatočným prechodným obdobím pre dôchodcov a zamestnancov, ktorí boli prijatí do zamestnania pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia.“

6 Článok 82 ods. 1 druhý pododsek a článok 82 ods. 3 služobného poriadku v znení platnom od 1. mája 2004 (ďalej len „nový služobný poriadok“) preto stanovuje, že ani na dôchodky, ani na podporu v invalidite sa neuplatňujú opravné koeficienty.

7 Toto zrušenie opravných koeficientov sa netýka úradníkov, ktorí odišli do dôchodku pred 1. májom 2004. Článok 20 ods. 1 prvý pododsek prílohy XIII nového služobného poriadku stanovuje, že dôchodky týchto úradníkov podliehajú opravnému koeficientu stanovenému pre členský štát, v ktorom tieto osoby preukázateľne majú svoje hlavné bydlisko.

- 8 Zároveň článok 20 ods. 1 druhý pododsek prílohy XIII nového služobného poriadku zaviedol pravidlo, podľa ktorého minimálny opravný koeficient uplatniteľný na dôchodky je 100 %.
- 9 Podľa článku 20 ods. 4 prílohy XIII nového služobného poriadku prechodný režim týkajúci sa opravných koeficientov sa uplatní aj na podpory v invalidite.
- 10 Opravné koeficienty uplatniteľné na základe tohto prechodného režimu sú určené podľa článku 1 ods. 3 písm. a) a článku 3 ods. 5 písm. b) prílohy XI nového služobného poriadku na základe priemerného rozdielu medzi životnými nákladmi v členskom štáte bydliska príslušného dôchodcu a životnými nákladmi v Belgicku (ďalej len „metóda krajiny“), zatiaľ čo „metóda hlavného mesta“ sa naďalej uplatňuje na odmeny úradníkov v službe.
- 11 Na uľahčenie prechodu z „metódy hlavného mesta“ na novú „metódu krajiny“ pre dotknutých dôchodcov je táto metóda postupne zavádzaná počas prechodného obdobia štyroch rokov. Na tieto účely je v článku 20 ods. 2 prílohy XIII nového služobného poriadku odstupňované pomerné zloženie sumy dôchodkov podľa tohto kalendára:

— od 1. mája 2004: 80 % „metóda hlavného mesta“ a 20 % „metóda krajiny“,

— od 1. mája 2005: 60 % „metóda hlavného mesta“ a 40 % „metóda krajiny“,

— od 1. mája 2006: 40 % „metóda hlavného mesta“ a 60 % „metóda krajiny“,

— od 1. mája 2007: 20 % „metóda hlavného mesta“ a 80 % „metóda krajiny“,

— od 1. mája 2008: 100 % „metóda krajiny“.

- ¹² Okrem toho článok 24 ods. 2 druhý pododsek prílohy XIII nového služobného poriadku stanovuje záruku nominálnej výšky čistého dôchodku poberaného pred 1. májom 2004.

II — Okolnosti predchádzajúce sporu

- ¹³ Od svojho odchodu do dôchodku vo februári 2003 odvolateľ poberal invalidný dôchodok podľa článku 53 a článku 78 starého služobného poriadku, na ktorý sa na základe článku 82 tohto poriadku uplatňoval opravný koeficient stanovený pre krajinu, v ktorej má dotknutá osoba preukázateľne svoje bydlisko, teda Spojené kráľovstvo, kde sa odvolateľ usadil v Londýne a kúpil si tam dom. Od 1. januára 2004 sa na invalidný dôchodok uplatňoval opravný koeficient 139,6 %, stanovený pre Spojené kráľovstvo. Tento opravný koeficient sa vypočítal podľa „metódy hlavného mesta“ tak, že odrážal rozdiel životných nákladov v Londýne a Bruseli.
- ¹⁴ Listom z 13. mája 2004 Úrad pre správu a úhradu individuálnych nárokov Komisie Európskych spoločenstiev informoval odvolateľa o dôsledkoch nadobudnutia účinnosti nového služobného poriadku na jeho nároky na dôchodok. V tomto liste sa zvlášť uvádzalo, že jeho nároky na dôchodok by sa nezmenili, pokiaľ by jeho dôchodok bol stanovený pred májom 2004.
- ¹⁵ Odvolateľ si uvedomil, že jeho finančný režim bude na základe nového služobného poriadku znížený, keďže opravný koeficient uplatňovaný na dôchodky vyplácané

bývalým úradníkom s bydliskom v Londýne sa bude postupne rušiť a nahrádzať novým opravným koeficientom, ktorý je nižší ako skorší koeficient.

- 16 V dôsledku toho odvolateľ podal 20. augusta 2004 na menovací orgán sťažnosť podľa článku 90 služobného poriadku namierenú proti rozhodnutiu Komisie vo forme výplatných listín dôchodku za mesiace máj až júl 2004. Odvolateľ tvrdí, že neodôvodnené zníženie jeho nárokov na dôchodok a najmä opravný koeficient porušujú niekoľko všeobecných právnych zásad. Rozhodnutím z 13. decembra 2004 Komisia zamietla túto sťažnosť (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

III — Napadnutý rozsudok

- 17 Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu odvolateľa, ktorou navrhoval zrušenie sporného rozhodnutia spolu s rozhodnutím menovacieho orgánu spochybnené v jeho sťažnosti, ktoré zmenilo od 1. mája 2004 opravný koeficient, príspevok na domácnosť a paušálny príspevok na vzdelanie uplatniteľné na jeho dôchodok, ako aj zrušenie jeho výplatných listín dôchodku v rozsahu, v akom sa týkajú uplatnenia tohto posledného uvedeného rozhodnutia od mája 2004.
- 18 Súd prvého stupňa považoval návrh týkajúci sa príspevku na domácnosť a príspevku na vzdelanie za neprípustný, keďže nebol uplatnený v rámci sťažnosti podanej odvolateľom, ako aj návrh na zrušenie rozhodnutia obsiahnuté vo výplatných listinách dôchodku za mesiace máj a jún 2004 z dôvodu nedostatku záujmu na konaní. Súd prvého stupňa však uznal tento záujem na konaní v súvislosti s napadnutím výplatnej listiny dôchodku za mesiac júl 2004 vzhľadom na to, že opravný koeficient uplatniteľný na odmeny úradníkov v službe v Spojenom kráľovstve bol stanovený podľa „metódy hlavného mesta“ na 142,7 % so spätnou účinnosťou na tento mesiac, zatiaľ čo výška dôchodku odvolateľa zostala podľa záruky nominálnej výšky čistého dôchodku na rovnakej úrovni ako pri uplatnení opravného koeficientu vo výške 139,6 % k tomu istému dňu.

- 19 Súd prvého stupňa následne rozhodol o nedôvodnosti siedmich častí námietky nezákonnosti článku 20 prílohy XIII nového služobného poriadku, ktorá tvorí jediný žalobný dôvod podaný odvolateľom, vychádzajúci z porušenia zásad ochrany legítimnej dôvery, právnej istoty, zákazu retroaktivity, nadobudnutých práv, rovnosti zaobchádzania, proporcionality a riadnej správy vecí verejných, ako aj zo zneužitia právomoci a nedostatočného odôvodnenia.
- 20 Pokiaľ ide o časť uvedeného žalobného dôvodu vychádzajúceho z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ktorej posúdenie Súdom prvého stupňa je spochybňované v rámci tohto odvolania, na jeho podporu sú uvedené štyri tvrdenia.
- 21 Súd prvého stupňa v bodoch 99 až 109 napadnutého rozsudku neprijal prvé tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého uplatnenie „metódy krajiny“ pri výpočte prechodných opravných koeficientov uplatňovaných na dôchodky úradníkov, ktorí odišli do dôchodku pred 1. májom 2004, porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania, lebo opravné koeficienty vypočítané podľa tejto novej metódy nezaručujú zachovanie rovnakej kúpnej sily všetkým dôchodcom. Najskôr pripomenul svoj záver v rozsudku z 26. februára 2003, Drouvis/Komisia, T-184/00, Zb. VS s. I-A-51 a II-297, bod 60, podľa ktorého jediný opravný koeficient pre krajinu môže predstavovať vhodný ukazovateľ, ktorý nutne približným spôsobom odráža životné náklady vnútri členského štátu a slúži primerane cieľu zabezpečiť rovnosť zaobchádzania medzi dôchodcami.
- 22 Súd prvého stupňa tiež konštatoval, že nahradením „metódy hlavného mesta“ „metódou krajiny“, normotvorca neprekročil hranice stanovené na výkon jeho miery voľnej úvahy v tejto oblasti. V bode 105 napadnutého rozsudku najmä pripomína, že normotvorca Spoločenstva môže prijať menej priaznivé ustanovenia, ako sú predchádzajúce ustanovenia, pre dotknutých úradníkov za predpokladu, že upraví dostatočne dlhé prechodné obdobie. Tejto možnosti nemôže byť zabránené ani odvolávaním sa na zásadu rovnosti kúpnej sily, o to viac, ak prechodný režim zaručuje dôchodcom zachovanie nominálnej hodnoty čistého dôchodku poberaného pred nadobudnutím účinnosti nového služobného poriadku.

- 23 V bodoch 110 až 115 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa zamietol druhé tvrdenie odvolateľa vychádzajúce z diskriminácie medzi úradníkmi v službe, pre ktorých sa naďalej uplatňuje „metóda hlavného mesta“, a úradníkmi na dôchodku, keď uviedol, že tieto dve kategórie úradníkov sa nachádzajú v objektívne odlišných situáciách.
- 24 Tretie tvrdenie odvolateľa uvedené na preukázanie existencie diskriminácie vo vzťahu k dôchodcom s bydliskom v Belgicku z dôvodu, že dôchodky týchto osôb sú stanovené s ohľadom na životné náklady v Bruseli ako v hlavnom meste, bolo zamietnuté v bodoch 116 až 130 napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa najprv konštatoval, že v súlade s článkom 1 ods. 3 písm. a) ii), v spojení s článkom 3 ods. 5 písm. b) prílohy XI nového služobného poriadku, opravné koeficienty uplatniteľné na dôchodky vyplácané v iných členských štátoch, ako je Belgické kráľovstvo, sú určované „vo vzťahu k Belgicku“ a nič v novom režime dôchodkov neumožňuje prísť k záveru, že normotvorca chcel zvýhodniť dôchodcov s bydliskom v Belgicku opravným koeficientom zohľadňujúcim životné náklady v Bruseli ako v hlavnom meste.
- 25 V bodoch 120 až 123 napadnutého rozsudku dodal, že je pravda, že pri prechode z „metódy hlavného mesta“ na „metódu krajiny“ ani výška základných „belgických“ dôchodkov, ani opravný koeficient 100 % uplatňovaný na túto sumu dôchodku sa neznižovali pri zohľadnení novej metodológie. V tejto súvislosti Komisia na pojednávaní uviedla, že v praxi štatistici dospeli k záveru, že metóda založená na meraní rozdielov medzi cenami v Bruseli a cenami v inom hlavnom meste, ako je Londýn, poskytuje celkom hodnotné vyhodnotenie rozdielov medzi cenami v Belgicku a cenami v Spojenom kráľovstve, pokiaľ ide o všetky tovary s jednou výnimkou, a tou je nájomné. Komisia upresnila, že na určenie opravných koeficientov uplatniteľných na dôchodky štatistici porovnávali priemerné nájomné v príslušnej krajine s priemerným nájomným v Belgicku. Na tomto základe možno vychádzať z toho, že „rozdiel medzi Bruselom a priemerom v Belgicku je 2 %“. Opravný koeficient pre Belgicko však predsa nebol stanovený vo výške 98 %.
- 26 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 124 napadnutého rozsudku konštatoval, že vysvetlenia, ktoré uviedla Komisia, sa týkajú zavedenia nového režimu dôchodkov,

tak ako ho uskutočnil Štatistický úrad Európskych spoločností (Eurostat), a ukončili nariadenia upravujúce opravné koeficienty, ktoré sa vzťahujú na dôchodky, zatiaľ čo námietka nezákonnosti vznesená odvolateľom sa týka len článku 20 prílohy XIII nového služobného poriadku. Pritom zákonnosť právneho aktu Spoločenstva nemôže závisieť od spôsobu, akým je tento akt uplatňovaný v praxi. V bode 125 napadnutého rozsudku dodal, že v každom prípade v rozsahu, v ktorom by prax opísaná Komisiou zvýhodňovala dôchodcov s bydliskom v Belgicku tým, že sa odchyľuje od novej „metódy krajiny“, treba pripomenúť, že dodržiavanie zásady rovnosti zaobchádzania musí byť v súlade s dodržiavaním zásady zákonnosti, podľa ktorej sa nikto nemôže vo svoj prospech dovolávať nezákonnosti, ku ktorej došlo v prospech iného.

27 Napokon v bodoch 131 až 140 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa zamietol štvrté tvrdenie, ktorým odvolateľ poukazoval na diskrimináciu vo vzťahu k dôchodcom s bydliskom v „lacnejších“ členských štátoch, ktorým bol priznaný opravný nižší koeficient ako 100 % pred 1. májom 2004 a pre ktorých nový režim dôchodkov zaviedol minimálny opravný koeficient vo výške 100 % s tým výsledkom, že týmto dôchodcom je priznaný opravný koeficient zjavne vyšší, ako sú skutočné životné náklady v mieste ich bydliska.

28 Súd prvého stupňa v bodoch 132 až 135 napadnutého rozsudku stanovil, že toto tvrdenie je neprípustné vzhľadom na to, že odvolateľ nepreukázal, že by mohol mať finančnú výhodu z rozsudku, ktorý by vyhlásil nezákonnosť uplatnenia minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 % na dôchodky vyplácané osobám s bydliskom v „lacnejších“ členských štátoch. Najmä sa nepreukázalo, že údajný „finančný dar“ venovaný dôchodcom s bydliskom v takom členskom štáte nutne znamená zodpovedajúcu finančnú stratu pre dôchodcov s bydliskom v „drahom“ členskom štáte. Okrem toho režim dôchodkov Spoločenstva nie je založený na modeli penzijného fondu, ale na zásade solidarity, takže pravidlo zavádzajúce minimálny opravný koeficient vo výške 100 % nemá z právneho hľadiska za následok obohatenie týchto dôchodcov na úkor kategórie dôchodcov, do ktorej patrí aj odvolateľ.

29 Súd prvého stupňa v bode 136 napadnutého rozsudku vyhlásil, že v každom prípade zavedenie minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 % sa nemôže považovať za zjavne svojvoľné alebo neprimerané vzhľadom na to, že toto pravidlo sa prijalo s cieľom čo možno najviac priblížiť prechodný režim zachovávajúci opravné

koeficienty uplatňované na dôchodky ku konečnému režimu, ktorý ich ruší. V tomto zmysle uvedené pravidlo iba vopred uskutočňuje pre veľký počet členských štátov zrušenie opravných koeficientov uplatňovaných na dôchodky.

IV — O odvolaní

30 Pán Campoli vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnutý rozsudok,
- vyhovel jeho návrhom, ktoré uplatnil v konaní na prvom stupni, pozmeneným vzhľadom na neprípustnosť jeho návrhov týkajúcich sa príspevku na domácnosť a príspevku na vzdelanie, a aby preto zrušil rozhodnutie menovacieho orgánu z 13. decembra 2004 zamietajúce jeho sťažnosť, spolu s rozhodnutím menovacieho orgánu, proti ktorému podal túto sťažnosť a ktorým bol zmenený od 1. mája 2004 opravný koeficient uplatniteľný na jeho dôchodok, ako aj výplatné listiny dôchodku, v rozsahu, v akom sa týkajú uplatnenia tohto posledného uvedeného rozhodnutia od mesiaca mája 2004, a
- zaviazal žalovanú na náhradu všetkých trov konania.

31 Komisia, ktorá podala vzájomné odvolanie, navrhuje, aby Súdny dvor:

- v prvom rade zamietol odvolanie ako neprípustné,

— subsidiárne ho zamietol v celom rozsahu ako nedôvodné a

— zaviazal pána Campoliho na náhradu všetkých trov konania.

³² Rada Európskej únie navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie ako nedôvodné a

— zaviazal pána Campoliho na náhradu trov konania.

³³ Svojím odvolaním odvolateľ spochybňuje posúdenie Súdom prvého stupňa prvého, tretieho a štvrtého tvrdenia predložené na podporu časti žalobného dôvodu vychádzajúcej z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania. Predložením jediného odvolacieho dôvodu odvolateľ v tejto súvislosti uvádza, že Súd prvého stupňa poprel zásadu rovnosti zaobchádzania, zásadu dodržiavania práv na obranu, zásadu rovnosti účastníkov konania pred súdom Spoločenstva, povinnosť odôvodnenia, ktorú majú inštitúcie, pojem záujmu na konaní v rámci námietky nezákonnosti a svoju vlastnú povinnosť odôvodnenia.

³⁴ Pred preskúmaním dôvodnosti tohto odvolacieho dôvodu treba rozhodnúť o vzájomnom odvolaní, ktoré podala Komisia, keďže navrhuje vyhlásiť odvolanie podané odvolateľom za neprípustné.

A — O vzájomnom odvolaní

1. Argumentácia účastníkov konania

- 35 Komisia si myslí, že Súd prvého stupňa mal aj bez návrhu vyhlásiť za neprípustné prvé, tretie a štvrté tvrdenie uvádzané na podporu časti žalobného dôvodu vychádzajúce z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, keďže neboli uvedené v konaní pred podaním žaloby. V tejto súvislosti uplatňuje, že vo svojej sťažnosti pred podaním žaloby odvolateľ uvádzal v rámci tejto časti len druhé tvrdenie založené na diskriminácii medzi úradníkmi a dôchodcami a že toto tvrdenie bolo odlišné od ďalších troch tvrdení uvádzaných neskôr.
- 36 Komisia vo svojej duplike upresňuje, že cieľom jej vzájomného odvolania je vyhlásenie odvolania za neprípustné, pretože odkazuje výlučne na tri neprípustné tvrdenia. Pripúšťa, že predmet jej vzájomného odvolania, aj keď je takto formulovaný, nezodpovedá úplne zneniu článku 56 Štatútu Súdneho dvora, ale domnieva sa, že Súdny dvor je predsa len povinný aj bez návrhu preskúmať otázku, či sa Súd prvého stupňa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia nevyhlásením predmetných troch tvrdení za neprípustné aj bez návrhu.
- 37 Podľa odvolateľa je vzájomné odvolanie neprípustné, lebo v rozpore s tým, čo vyžaduje uvedený článok 56, Komisii bolo vyhovené na prvom stupni. Komisia najmä nenavrchovala neprípustnosť žaloby a Súd prvého stupňa vyhovel jej návrhom v celom rozsahu zamietnutím žaloby ako nedôvodnej. Okrem toho, aj keď Komisia podala vzájomné odvolanie, nenavruhuje zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu alebo čiastočne.
- 38 Subsidiárne sa odvolateľ okrem toho domnieva, že vzájomné odvolanie Komisie je tiež nedôvodné. Predmetné prvé, tretie a štvrté tvrdenie sú totiž spojené s porušením zásady rovnosti zaobchádzania uvedenej v sťažnosti. V spornom rozhodnutí Komisia

sama jasne označila svoju argumentáciu za kritiku skutočnosti, že „obyvatelia ‚drahejšej‘ oblasti nebudú mať rovnakú kúpnu silu ako obyvatelia s bydliskom v ‚lacnejších‘ oblastiach“ a že „dôchodcovia už nebudú mať podľa ich bydliska rovnakú kúpnu silu“. Správa z pojednávania Súdu prvého stupňa jasne uvádza štyri tvrdenia prednesené odvolateľom na podporu argumentácie o porušení zásady zákazu diskriminácie bez toho, aby Komisia kritizovala túto správu alebo prípustnosť týchto tvrdení.

2. Posúdenie Súdny dvorom

³⁹ Podľa článku 56 druhého pododseku Štatútu Súdneho dvora odvolanie môže podať každá strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo len čiastočne.

⁴⁰ Pritom, ako potvrdila sama Komisia vo svojej duplike, napadnutý rozsudok vyhovel jej návrhom predloženým Súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Je potrebné najmä uviesť, že pred Súdom prvého stupňa síce Komisia tvrdila neprípustnosť návrhov odvolateľa týkajúcich sa príspevku na domácnosť a príspevku na vzdelanie, keďže neboli uplatnené v rámci sťažnosti, ale neuplatňovala neprípustnosť časti dôvodu založeného na porušení zásady rovnosti zaobchádzania.

⁴¹ Okrem toho, ako vyplýva najmä z článku 61 Štatútu Súdneho dvora, odvolanie musí byť namierené na úplné alebo čiastočné zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa, pretože v prípade zrušenia rozsudku Súdny dvor môže sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Súdu prvého stupňa.

42 V tomto prípade však vzájomné odvolanie Komisie nepožaduje zrušenie napadnutého rozsudku, ale vyhlásenie neprípustnosti hlavného odvolania podaného odvolateľom.

43 Z toho vyplýva, že vzájomné odvolanie musí byť zamietnuté ako neprípustné.

B — *O hlavnom odvolaní*

1. O posúdení Súdom prvého stupňa prvého tvrdenia o porušení zásady rovnosti zaobchádzania vychádzajúceho zo skutočnosti, že nová „metóda krajiny“ nezaručuje rovnakú kúpnu silu všetkým dôchodcom

a) Argumentácia účastníkov konania

44 Odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa zamietnutím prvého tvrdenia porušil zásadu rovnosti zaobchádzania a povinnosť odôvodnenia, ktorú má súd Spoločenstva. Napadnutý rozsudok totiž nadradil širokú mieru voľnej úvahy normotvorcu nad túto zásadu. Bod 105 tohto rozsudku je v tejto súvislosti určujúci. Existencia prechodného obdobia v dostatočnej dĺžke, ktorú Súd prvého stupňa zdôraznil, je prvkom pomáhajúcim preskúmať dodržiavanie zásad právnej istoty, zákazu retroaktivity, nadobudnutých práv, ale nepomôže pri preskúmaní zákonnosti opatrenia z hľadiska zásady rovnosti zaobchádzania.

45 Odvolateľ okrem toho zdôrazňuje, že opravný koeficient stanovený podľa „metódy krajiny“ porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že nemôže odrážať, a to ani približne, životné náklady vnútri krajiny a slúžiť na dosiahnutie cieľa rovnosti kúpnej

sily medzi bývalými úradníkmi. Nová metóda v skutočnosti znevýhodňuje dôchodcov s bydliskom v hlavnom meste alebo v iných „drahých“ mestách alebo oblastiach a tí nie sú schopní čeliť nákladom spojeným s ich miestom bydliska.

46 Podľa Komisie bod 105 napadnutého rozsudku iba uvádza dôsledky miery voľnej úvahy, ktorou normotvorca disponuje v dotknutej oblasti. V tomto bode Súd prvého stupňa najmä rozhodol, že rovnosť kúpnej sily ako osobitná forma zásady rovnosti nie je porušená zmenou predmetnej metódy, keď neexistuje svojvoľné alebo zjavne neprimerané rozlišovanie prekračujúce mieru voľnej úvahy, ktorou disponuje normotvorca, o to viac, ak prechodný režim zaručuje zachovanie nominálnej hodnoty čistého dôchodku.

47 Rada tvrdí, že odvolateľ zamieňa zásadu rovnosti zaobchádzania so „zásadou rovnakej kúpnej sily“. Bod 105 napadnutého rozsudku neodkazuje na zásadu rovnosti zaobchádzania všeobecne, ale na „zásadu rovnakej kúpnej sily“, ktorá je len jedným z možných prostriedkov na zabezpečenie rovnosti zaobchádzania. Okrem toho tak „metóda hlavného mesta“, ako aj „metóda krajiny“ dodržiava zásadu rovnosti zaobchádzania a neovplyvňuje slobodu pohybu dôchodcov. Skorší systém totiž rovnako ako súčasný systém zvýhodňoval výber miesta, kde sa žije lacnejšie, vnútri štátu a takto podmieňoval výber miesta bydliska.

b) Posúdenie Súdnyim dvorom

48 Svojou kritikou posúdenia Súdom prvého stupňa tvrdenia o porušení zásady rovnosti zaobchádzania, pretože nová „metóda krajiny“ nezaručuje rovnakú kúpnu silu všetkým dôchodcom, odvolateľ v podstate navrhuje, aby sa určilo, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že normotvorca Spoločenstva nahradením „metódy hlavného mesta“ „metódou krajiny“ na účely stanovenia opravných koeficientov v rámci prechodného režimu dôchodkov neprekročil hranice stanovené na výkon jeho miery voľnej úvahy v tejto oblasti.

- 49 Na posúdenie dôvodnosti tohto tvrdenia treba najskôr určiť, či uplatnenie jediného opravného koeficientu pre krajinu vypočítaného podľa „metódy krajiny“ je zlučiteľné, alebo nie je zlučiteľné so zásadou rovnosti zaobchádzania.
- 50 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania alebo zákazu diskriminácie vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a s rôznymi situáciami rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudky z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Zb. s. I-403, bod 95, a z 11. septembra 2007, Lindorfer/Rada, C-227/04 P, Zb. s. I-6767, bod 63).
- 51 Čo sa týka článkov starého služobného poriadku stanovujúcich uplatnenie opravného koeficientu na odmeny a dôchodky úradníkov, Súdny dvor už rozhodol, že nie je možné tvrdiť, že ustanovenie, ktorého účelom je zachovanie rovnakej kúpnej sily pre všetkých úradníkov na dôchodku bez ohľadu na miesto ich bydliska, je nezlučiteľné so zásadou rovnosti zaobchádzania (pozri uznesenie z 29. apríla 2004, Drouvis/Komisia, C-187/03 P, body 25 a 26, ako aj citovanú judikatúru).
- 52 Ako správne uviedol Súd prvého stupňa v bodoch 99 až 101 napadnutého rozsudku, systém opravných koeficientov už svojou povahou nemôže zaručovať absolútnu rovnosť zaobchádzania medzi bývalými úradníkmi, so zreteľom na to, že je zjavne nemožné zohľadňovať životné náklady a ich premeny v každej oblasti rozličných členských štátov, kde by si mohli dôchodcovia zriadiť svoje bydlisko, a uplatniť na každú z týchto oblastí osobitný opravný koeficient. Za týchto podmienok jediný opravný koeficient pre krajinu môže predstavovať vhodný ukazovateľ, ktorý nutne približným spôsobom odráža životné náklady vnútri členského štátu.
- 53 Pokiaľ ide o metódu zvolenú na výpočet tohto jediného opravného koeficientu pre krajinu, je nesporné, ako uviedol generálny advokát v bodoch 69 a 70 svojich návrhov, že systém, bez ohľadu na to, ktorý sa vyberie, môže vytvárať aspoň primerané priblíženie skutočných životných nákladov znášaných každým bývalým úradníkom a že

v tomto ohľade tak „metóda hlavného mesta“, ako aj „metóda krajiny“ majú svoje výhody aj nevýhody.

54 So zreteľom na nevyhnutne približný charakter jediného opravného koeficientu pre krajinu treba cieľ, ktorým je zaručiť určitú rovnakú kúpnu silu medzi bývalými úradníkmi s bydliskom v rôznych členských štátoch, považovať za dosiahnutý v rozsahu, v akom je tento jediný opravný koeficient stanovený podľa kritérií zaručujúcich reprezentatívnosť. Je nesporné, že „metóda krajiny“ odráža životné náklady vnútri štátu prinajmenšom tak reprezentatívne ako „metóda hlavného mesta“.

55 Keďže „metóda krajiny“ predstavuje spôsob výpočtu vhodný na zabezpečenie rovnakej kúpnej sily medzi dôchodcami v rozsahu, v akom je to len možné, Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia rozhodnutím, že normotvorca Spoločenstva neporušil zásadu rovnosti zaobchádzania nahradením „metódy krajiny“ „metódou hlavného mesta“ na účely stanovenia opravných koeficientov v rámci prechodného režimu dôchodkov.

56 Čo sa týka kritiky bodu 105 napadnutého rozsudku odvolateľom, treba konštatovať, že je nedôvodná. Z úvah uvedených v bodoch 99 až 104 napadnutého rozsudku vyplýva, že, opacne ako tvrdí odvolateľ, Súd prvého stupňa odpovedal záporne na otázku, či nová metóda na stanovenie opravných koeficientov predstavuje svojvoľné alebo zjavne neprimerané rozlišovanie so zreteľom na sledovaný cieľ. Tým vôbec nestanovil, že jediné obmedzenie právomoci normotvorcu predstavuje existencia prechodného obdobia v dostatočnej dĺžke, ako tvrdí odvolateľ, ale naopak, na základe analogických úvah uvedených v bodoch 51 až 54 tohto rozsudku preskúmal otázku, či normotvorca Spoločenstva porušil zásadu rovnosti zaobchádzania nahradením „metódy krajiny“ „metódou hlavného mesta“. Po prečítaní napadnutého bodu je z jeho kontextu zrejmé, že úvahy Súdu prvého stupňa nie sú založené na predpoklade, podľa ktorého v rámci zostavovania režimu dôchodkov je normotvorca Spoločenstva viazaný zásadami právnej istoty a nadobudnutých práv, ale nie zásadou rovnosti zaobchádzania.

- 57 Z uvedeného vyplýva, že prvú časť jediného odvolacieho dôvodu vychádzajúcu z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania a povinnosti odôvodnenia, ktorú má súd Spoločenstva, je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

2. O posúdení Súdom prvého stupňa štvrtého tvrdenia o existencii diskriminácie vo vzťahu k dôchodcom s bydliskom v „lacnejších“ členských štátoch z dôvodu zavedenia minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 %

a) Argumentácia účastníkov konania

- 58 Odvolateľ tvrdí, že na rozdiel od toho, čo je uvedené v bodoch 132 až 135 napadnutého rozsudku, má záujem na konaní. Spochybňuje skutočnosť, že tento záujem môže vyplývať len z obohatenia dôchodcov s bydliskom v „lacnejšom“ členskom štáte na úkor dôchodcov s bydliskom v „drahom“ členskom štáte, a zdôrazňuje, že jeho kritika je založená na zásahu do „zásady rovnosti kúpnej sily“. Aj v prípade, že by bolo potrebné sa zaoberať vzťahmi medzi dávkami vyplácanými jednej skupine dôchodcov a dávkami vyplácanými druhej skupine, treba konštatovať, že náklady vzniknuté uplatnením minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 % sú kompenzované zavedením „metódy krajiny“.
- 59 Čo sa týka konštatovania Súdu prvého stupňa v bode 136 napadnutého rozsudku, podľa ktorého zavedenie minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 % v každom prípade nemôže byť považované za zjavne svojvoľné alebo neprimerané, odvolateľ tvrdí, že jednoduchý odkaz na širokú mieru voľnej úvahy normotvorcu a na cieľ sa čo možno najviac priblížiť konečnému režimu neodôvodňuje tento záver. Okrem toho pre dôchodcov s bydliskom v „lacnejších“ krajinách nebol stanovený žiadny prechodný režim. Rozlišovanie vyplývajúce zo skutočnosti, že pravidlo ustanovujúce minimálny opravný koeficient priznáva týmto dôchodcom dávky, ktoré podstatne presahujú životné náklady v mieste ich bydliska, nie je objektívne odôvodnené povahou a vlastnosťami prechodného režimu.

⁶⁰ Komisia a Rada zastávajú názor, že Súd prvého stupňa oprávnene vyhlásil tvrdenie odvolateľa za neprípustné. V tejto súvislosti tvrdia, že aj v prípade, že by Súd prvého stupňa považoval tvrdenie za dôvodné, viedlo by to k zníženiu výšky dôchodku u dôchodcov s bydliskom v „lacnejších“ členských štátoch, čo by však nič nemenilo na situácii odvolateľa. Subsidiárne tvrdia, že normotvorca prispôbením prechodného režimu konečnému režimu pre veľký počet členských štátov a v prospech dôchodcov s bydliskom v „lacnejších“ členských štátoch zvolil koherentné a primerané rozhodnutie. Rada zdôrazňuje, že pri týchto dôchodcoch nebolo potrebné chrániť legitímnu dôveru, čo vysvetľuje, že voči nim neboli potrebné prechodné opatrenia.

b) Posúdenie Súdny dvorom

⁶¹ Kritika odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorým Súd prvého stupňa zamietol tvrdenie odvolateľa vychádzajúce z diskriminácie vo vzťahu k dôchodcom s bydliskom v „lacnejších“ členských štátoch z dôvodu zavedenia minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 %, sa týka posúdenia prípustnosti tohto tvrdenia Súdom prvého stupňa, ako aj preskúmania jeho dôvodnosti. Odvolateľ sa totiž snaží preukázať, že na rozdiel od rozhodnutia Súdu prvého stupňa toto tvrdenie je prípustné a dôvodné.

⁶² Predtým, ako sa odpovie na túto kritiku, treba preskúmať námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia. Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa mal vyhlásiť toto tvrdenie za neprípustné aj bez návrhu, pretože odvolateľ ho prvýkrát predniesol až v štádiu repliky v rámci konania na prvom stupni, takže ide o nové tvrdenie.

⁶³ V tejto súvislosti však stačí konštatovať, že predmetné tvrdenie, ako uviedol generálny advokát v bodoch 103 a 104 svojich návrhov, bolo uvedené, aj keď len v náznaku v časti žaloby, kde sa poukazovalo na zneužitie právomoci, ako aj na porušenie

zásady proporcionality a povinnosti odôvodnenia. Z judikatúry vyplýva, že žalobný dôvod, ktorý predstavuje rozšírenie žalobného dôvodu uvedeného skôr, priamo alebo implicitne v žalobe, sa musí považovať za prípustný (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. mája 1983, Verros/Parlament, 306/81, Zb. s. 1755, bod 9, a z 26. apríla 2007, Alcon/ÚHVT, C-412/05 P, Zb. s. I-3569, body 38 až 40).

64 Pokiaľ ide o dôvodnosť kritiky odvolateľa, je potrebné najskôr preskúmať kritiku namierenú na bod 136 napadnutého rozsudku, ktorým Súd prvého stupňa po tom, ako dospel k záveru o neprípustnosti predmetného tvrdenia z dôvodu nedostatku záujmu na konaní odvolateľa, rozhodol, že zavedenie minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 % v každom prípade nemôže byť považované za zjavne svojvoľné alebo neprimerané vzhľadom na to, že toto pravidlo sa prijalo s cieľom čo možno najviac priblížiť prechodný režim zachovávajúci opravné koeficienty uplatňované na dôchodky ku konečnému režimu, ktorý ich ruší. Len za predpokladu, že toto konštatovanie je právne nesprávne posúdené, by mohla byť táto časť odvolacieho dôvodu uplatňovaná odvolateľom napokon úspešná. To však nie je tento prípad.

65 Ako Súd prvého stupňa správne uviedol, zavedenie minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 % v rámci prechodného režimu pre časť dôchodcov iba vopred uskutočňuje zrušenie opravných koeficientov stanovené v konečnom režime. Z tohto hľadiska sa musí teda preskúmať zlučiteľnosť prechodného režimu so zásadou rovnosti zaobchádzania.

66 Je nutné konštatovať, že rozhodnutie normotvorcu Spoločenstva uskutočniť reformu režimu dôchodkov zrušením opravných koeficientov uplatňovaných na dôchodky nie je nezlučiteľné so zásadou rovnosti zaobchádzania. Hoci je pravda, že starý režim dôchodkov založený na systéme opravných koeficientov a tým na určitej kompenzácii kúpnej sily podľa členského štátu bydliska dôchodcu bol vhodným prostriedkom na uskutočnenie tejto zásady, nemožno z toho vyvodit', že akýkoľvek iný systém je s touto zásadou nezlučiteľný.

- 67 Ako správne uviedla Rada, režim dôchodkov stanovujúci rovnakú kúpnu silu je len jedným z možných prostriedkov na zabezpečenie rovnosti zaobchádzania. Táto zásada bude rovnako dodržiavaná systémom, v ktorom dôchodcovia pri rovnakých príspevkoch dostanú rovnaký nominálny dôchodok, čo je okrem iného, ako konštatovala Komisia, všeobecným pravidlom v prípade režimov dôchodkov existujúcich v členských štátoch a v iných medzinárodných organizáciách.
- 68 Vzhľadom na to, že konečný režim dôchodkov vyplývajúci z nového služobného poriadku, pokiaľ už nesleduje cieľ zabezpečiť určitú rovnakú kúpnu silu medzi dôchodcami bez ohľadu na miesto ich bydliska, je teda zlučiteľný so zásadou rovnosti zaobchádzania, prechodný režim, ktorý len vopred uskutočňuje zásadu „jednotnej“ výšky dôchodku v prospech dôchodcov, pre ktorých je táto zásada výhodnejšia, nemôže predstavovať diskrimináciu.
- 69 Treba teda konštatovať, že Súd prvého stupňa právom rozhodol o nedôvodnosti tvrdenia odvolateľa vychádzajúceho z diskriminácie vo vzťahu k dôchodcom s bydliskom v „lacnejších“ členských štátoch z dôvodu zavedenia minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 % prechodným režimom. Za týchto podmienok nie je potrebné, aby sa Súdny dvor vyjadril k námietke vychádzajúcej z toho, že uvedené tvrdenie je neprípustné z dôvodu nedostatku záujmu na konaní odvolateľa.
- 70 Z vyššie uvedeného vyplýva, že túto časť jediného odvolacieho dôvodu vychádzajúceho z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania a pojmu záujmu na konaní je potrebné zamietnuť.

3. O posúdení Súdom prvého stupňa tretieho tvrdenia o diskriminácii vo vzťahu k dôchodcom s bydliskom v Belgicku

a) Argumentácia účastníkov konania

- 71 Odvolateľ v tejto súvislosti tvrdí, že na rozdiel od toho, čo sa uvádza v napadnutom rozsudku, nový režim dôchodkov nadväzuje na životné náklady v Bruseli. Článok 3 prílohy XI nového služobného poriadku upresňuje, že úprava odmien a dôchodkov spočíva na viacerých prvkoch uvedených v článku 1 tej istej prílohy, ku ktorým patrí aj zmena životných nákladov v Bruseli (bruselský medzinárodný index). Skutočnosť, že pre Belgicko sa neuplatňuje žiadny opravný koeficient, ako je stanovené v článku 3 ods. 5 prílohy XI nového služobného poriadku, znamená, že na dôchodky sa fakticky uplatňuje opravný koeficient vo výške 100 %. Následne sú príjmy dôchodcov s bydliskom v Belgicku stanovené zohľadnením len životných nákladov v Bruseli, v hlavnom meste tohto členského štátu.
- 72 Okrem toho odvolateľ kritizuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku uvedené v bode 124 predmetného rozsudku, podľa ktorého „zákonnosť právneho aktu Spoločenstva nemôže závisieť od spôsobu, akým je tento akt uplatňovaný v praxi“, a v bode 125 rozsudku, v ktorom sa odkazuje na judikatúru, podľa ktorej dodržiavanie zásady rovnosti zaobchádzania musí byť v súlade s dodržiavaním zásady zákonnosti, podľa ktorej sa nikto nemôže vo svoj prospech dovolávať nezákonnosti, ku ktorej došlo v prospech iného. Odvolateľ v tejto súvislosti vytýka porušenie zásad rovnosti zaobchádzania a rovnosti účastníkov konania pred súdom Spoločenstva, práv na obranu, ako aj povinnosti odôvodnenia, ktorú má súd Spoločenstva a inštitúcie.
- 73 Komisia a Rada poukazujú na znenie článku 1 ods. 3 písm. a) a článku 3 ods. 5 druhého pododseku písm. b) prílohy XI služobného poriadku a zdôrazňujú, že prvý z týchto článkov stanovuje, že Eurostat vypočíta ekonomické parity „vo vzťahu k Belgicku“. Nový režim dôchodkov teda nenadväzuje na životné náklady v Bruseli. Zavedenie

prechodného režimu do praxe vyplýva z vykonávacích nariadení Rady, ktoré Eurostat len vykonáva. Odvolateľ sa zbavil možnosti napadnúť tieto vykonávacie nariadenia tým, že namietal len nezákonnosť nariadenia č. 723/2004.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

74 Ako bolo uvedené v bodoch 68 a 69 tohto rozsudku, ako aj v bode 136 napadnutého rozsudku, zavedenie minimálneho opravného koeficientu vo výške 100 % prechodným režimom neznamena porušenie zásady rovnosti zaobchádzania. Za týchto podmienok je nutné konštatovať, že uplatňovanie opravného koeficientu vo výške 100 % pre dôchodcov s bydliskom v Belgicku právne ani fakticky nepredstavuje také porušenie.

75 Aj keby totiž životné náklady v Belgicku vypočítané podľa „metódy krajiny“ boli nižšie ako náklady, ktoré sa zohľadňujú pri výpočte základného platu, s tým dôsledkom, že pri uplatnení vlastnej logiky starého režimu dôchodkov by sa mal stanoviť opravný koeficient nižší ako 100 %, skutočnosť, že dôchodcovia s bydliskom v Belgicku, podobne ako ostatní dôchodcovia s bydliskom v „lacnejších“ členských štátoch, o ktorých ide v bode 69 tohto rozsudku, dostávajú celú sumu základného dôchodku a majú kúpnu silu vyššiu, ako je kúpna sila odvolateľa, z tohto hľadiska prechodný režim nepredstavuje diskrimináciu.

76 Z vyššie uvedeného vyplýva, že aj v prípade, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku Súdu prvého stupňa najmä v bodoch 124 a 125 bolo právne nesprávne, ako tvrdí odvolateľ, určenie takého nesprávneho posúdenia by nevedlo k zrušeniu tohto rozsudku, pretože tvrdenie odvolateľa vychádzajúce z diskriminácie vo vzťahu k dôchodcom s bydliskom v Belgicku musí byť v každom prípade zamietnuté z dôvodov uvedených v bodoch 74 a 75 tohto rozsudku, ktoré okrem iného uviedol aj Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

77 Za týchto podmienok časť jediného odvolacieho dôvodu vychádzajúcu z porušenia zásad rovnosti zaobchádzania a rovnosti účastníkov konania pred súdom Spoločenstva, práv na obranu, ako aj povinnosti odôvodnenia, ktorú má súd Spoločenstva a inštitúcie, treba zamietnuť.

78 Keďže ani jedna časť odvolacieho dôvodu prednesená odvolateľom nie je dôvodná, odvolanie podané pánom Campolim treba zamietnuť.

V — O trovách

79 Podľa článku 122 prvého odseku Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.

80 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V súlade s článkom 69 ods. 3 uvedeného rokovacieho poriadku však Súdny dvor môže rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania nemali úspech len v jednej časti predmetu konania alebo vo viacerých častiach predmetu konania, alebo z výnimočných dôvodov. Keďže každý z účastníkov konania mal úspech len v časti predmetu konania, je opodstatnené rozhodnúť tak, že každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania.

⁸¹ V súlade s článkom 69 ods. 4 rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Preto je opodstatnené, aby Rada znášala svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie a vzájomné odvolanie sa zamietajú.

2. Pán Campoli, Komisia Európskych spoločenstiev a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.

Podpisy